

5. Minder fra Den Gamle Verden

Nirula kunne ikke sove. Det var vist første gang nogensinde. Selv i arken havde hun evnet at lægge sig ned, lukke øjnene og så bare forsvinde fra det hele. Men ikke i nat.

Ur havde fået en datter. Det var næsten ikke til at tro. Den gås, denne mester i forstillelse, denne Sems åh-så-perfekte hustru havde fejlet. For en gangs skyld havde Gud gjort noget virkelig overraskende godt.

Det var ikke, fordi Nirula var ked af at have overlevet den store vandflod. Hun var lykkelig for at være i live, takkede endda sin skaber for det. Men hun måtte ærlig talt – Gud måtte tilgive hende, at hun tænkte det – indrømme, at hun syntes, at denne syndflod havde været lidt af en overreaktion. Mildt sagt! Desværre havde den pustet til de gløder af tvivl, hun nærrede dybt i sit indre, helt derinde, hvor selv ikke Noa med al sin profetiske kundskab kunne nå ind.

Alle tvivlede, hun havde endda fået Noa til at indrømme det. Det kunne være, om Gud fandtes, om Gud interesserede sig for det enkelte menneske og lignende af Noa accepterede tvivlsspørgsmål. Men kun som disse små stik, disse små dråber af tvivl i troens uendelige hav. For Nirula var det lige omvendt: Tvivlen var hendes hav, en helt grundlæggende manglende tro på, at Gud ville hende det godt.

Indtil i dag havde der ikke været meget, som tydede på det. Alt her i livet havde været besværligt, hårdt, skrækkeligt. Der havde været sorg, tårer, tænder der skar sig ind i hinanden af indestængt vrede. Der havde været bristede håb, brudte løfter, had og smerte, alt det som Den Gamle Verden havde været fuld af, og som Nirula var overbevist om snart igen ville blive en del af hverdagen. For hvad havde Gud forestillet sig? Troede han virkelig, at han ved at udrydde alle på nær otte havde løst nogen som helst problemer?

Hun forstod det simpelthen ikke. Hvis han ville ondskaben til livs, så var det i hvert fald ikke disse otte, han skulle have holdt hånden over. Den selvretfærdige Noa og hans yndlingssøn Sem. Den ligegyldige og ikke for kvikke Jafet. Den egenrådige Kam, som ikke evnede at elske den kvinde, alle mænd havde drømt hede drømme om. Den bekymrede Emzara. Den dominerende Edel'e. Og selvfølgelig den selvretfærdige, bedrevidende, arrogante Ur.

Nirula lagde en hånd på sin mave. Han sparkede derinde. Han var nok en vildbasse ligesom sin far. Forhåbentlig ikke lige så vild som sin far. Den rastløshed, impulsivitet og vrede, han lagde for dagen, var ikke noget, man skulle ønske at arve. Bare det var lykkedes hende at lægge noget af sin egen ro ind i ham.

Når hun en dag skulle fortælle ham om sit liv, hvor skulle hun så begynde? Der var, måtte hun erkende, ikke meget glædeligt at berette. Hvem hendes far var, vidste hun ikke. Hendes mor havde haft mange mænd, og straks hun havde født Nirula, havde hun givet hende fra sig. Hun var opvokset hos en musikerfamilie, som tidligt havde indset, hvilket vidunderligt talent de havde fået i hænderne. Nirula havde vist sig at have ikke bare den mest pragtfulde stemme, men også den mest indsmigrende måde at formidle sine sange på. Allerede som fjortenårig havde

hun holdt sin første koncert, og snart var hun så feteret, at hele verden lå for hendes fødder. Og så alligevel ikke. Sandt var det, at mændene lå for hendes fødder, de elskede hendes stemme og hendes charme på scenen, men mest af alt fantaserede de om at rive tøjet af hende og forgribe sig på hendes sorte hud og stille deres lyst på hende. Sådan, det var, hvad det handlede om: at stille sin lyst! De havde givet hende gaver og løfter om kærlighed og evig troskab, men det havde ikke været andet end værdiløst ragelse og tomme ord.

Mænds liderlighed. Til sidst var hun flygtet fra den. Efter voldtægten havde der kun været templet tilbage. Om det havde været så meget bedre dér, var hun lidt usikker på, men ingen havde da rørt hende.

Og så var det alligevel ikke helt sandt: Det havde ikke kun været mænds liderlighed. Det havde nok fortrinsvis været mændene, der havde ført sig sådan frem, og det var forståeligt nok, at de lyster, der blev udstillet i offentligheden, havde fået et maskulint udtryk, men hun havde, især i tiden indtil Kam endelig kom og reddede hende, mere og mere spekuleret over, om det bare var hende, eller om også kvinderne var ved at ændre sig til noget nær dyrestadiet. Det var, som om der fra det øjeblik, Noa – igen – havde annonceret den forestående katastrofe, var drevet en lystens og vanviddets ånd ind over menneskeheden. Ualmindeligt var det ikke længere at se mennesker kopulere midt på gaden, undertiden yderligere tilskyndet af begejstrede tilskuere. Ualmindeligt var det heller ikke længere, at man mødtes i større grupper for at få afløb for det vanvid, som syntes at tage til dag for dag.

Vel, det var et frit samfund; man var for længst sluppet af med de gamle tåbeligheder om, at én mand hørte sammen med én kvinde. Enhver med blot en smule fornuft i behold kunne jo se,

at det ikke var sandt. En mand passede sammen med adskillige kvinder. En kvinde passede sammen med adskillige mænd. Hvis man altså foretrak det modsatte køn. Det var ikke alle, der gjorde det, og hvorfor Gud havde arrangeret det sådan, kunne der kun være én forklaring på, nemlig at det skulle være sådan. Det nyttede ikke at kæmpe imod, uanset hvad Noa sagde.

Det var Kærligheden, man dyrkede langs Gihons bredder, kærligheden og intet andet. Man kunne have sagt: Kærligheden og ingen anden. For det var netop sagen. Skaberens af alle ting, han, som havde skabt verden og så trukket sig tilbage til sin egen verden og ladet gudssønnerne tage over, han, som var Kærlighed, i hvert fald hvis man skulle tro ikke bare præsterne, men også både Noa og de øvrige overlevende, han var den eneste, der var værd at dyrke. Der fandtes, vidste hun, mange andre guder, hun havde selv mødt adskillige af disse skrækkelige væsener i Den Højestes Tempel i Den Ældste By.

Ak, Den Ældste By. Den havde været så smuk, strålede om kap med solen. Hun havde ganske vist set og mærket mange skrækkelige ting i den, men midt i alt det, der gjorde ondt, havde hun selv gjort andre ondt, selv været en del af dette liv, hvor man måtte om ikke acceptere så dog forvente også det onde for at kunne modtage det gode. Og meget godt havde der også været i den by, som Adam grundlagde engang i tidernes morgen, og som han vel næppe nåede at se i al sin herlighed.

Nirula rejste sig og gik ud i det, som Kam med et grin plejede at kalde køkkenet, og drak et krus vand. Nej, hun ville ikke komme til at sove foreløbig. Der var så mange tanker, så mange tanker. Så mange forvirrende følelser. Hun havde elsket og hadet ... nok mest hadet Den Gamle Verden; problemet var bare, at hun slet ikke var sikker på, at hun brød sig særligt meget om Den Nye Verden heller. Klimaet var forandret, det var blevet

koldere, solen blændede hende, og nogle dage blæste det, så de alle nær blev revet omkuld. En dag havde det ligefrem regnet, men Noa havde peget op på regnbuen med et bredt grin og sagt noget med, at de nu endelig ikke måtte glemme, hvad den betød. Hvilket absolut ikke havde været særlig beroligende, for var det ikke den samme Gud, der ifølge legenderne havde skabt og velsignet menneskeslægten for derefter at forlade den i uendelige tider for så pludselig at komme tilbage og kræve dem alle til regnskab og det med deres liv?

Før katastrofen havde hun haft venner i templet, og før templetiden havde alting været hendes. Når hun tænkte efter, havde hun nok alligevel meget at være taknemmelig for. Hun havde været smuk. Hun var vel stadig smuk, vandspejlet sagde hende det om morgenen, men ingen andre end hun selv syntes længere at bemærke det. Hvor der før altid havde været sultne øjne, som mættede sig i hendes dejligheder, var der nu kun de andres manglende interesse. Nej, nu var hun ikke rimelig imod dem. De interesserede sig for hende, vel gjorde de så, sandheden var nok bare, at hun savnede noget af al den opmærksomhed, hun havde været vant til, hun savnede spændingen og det legitime i at smide hæmningerne. Og her rettede hun i tankerne sig selv endnu en gang: Hun savnede Kam, var det ikke blot det?

Et skrig skar igennem natten; mon de allerede var gået i gang med at mishandle den stakkels, nyfødte pige derinde?

Nirula smilede, kunne slet ikke lade være. En datter som den førstefødte. Hvilken mulighed!

Smilet gemte hun dog hurtigt væk igen. Hun kunne høre, at Kam var på vej. Hvor han havde været indtil dette øjeblik, vidste hun ikke, han sagde aldrig, hvor han gik hen. Han var hende ikke utro, så meget kunne siges med sikkerhed. Han havde ikke været ude at drikke, for der var ingen alkohol. Han havde ikke

været sammen med nogen af de andre, for Nirula havde set dem gå ind i hver deres træhytte. Det var nok, som hun frygtede: Han var på jagt. Selv om Noa havde forbudt dem alle at jage de første mange måneder, nægtede Kam at høre efter. Han påstod, at han naturligvis kun skød efter "bæredygtige" arter, hvilket syntes at være alt i himlen og på jorden og i vandet.

Så var han der. Forsigtigt åbnede han døren og stod et øjeblik og så undrende på hende. "Er du oppe så sent?" sagde han.

"Som du ser."

Han gik hen og kyssede hende på kinden og lagde en arm omkring hende. Jo, nu vidste hun det: Han havde helt sikkert været på jagt. Sikke han lugtede. Hun kunne ikke lade være med at trække sig væk fra ham.

"Er det så slemt?" lo han. "Skal jeg tage et bad?"

Hun rystede på hovedet.

"Er der noget galt?"

Igen rystede hun på hovedet.

"Kom nu, sig mig det."

"Glem det, Kam, det er sådan noget, kvinder gør: En gang imellem har de brug for at tænke lidt. Det burde I mænd også gøre en gang imellem. Gå i seng, jeg kommer om lidt."

"Hvis du siger det," sagde han og gik ind og lagde sig. Så vidt hun kunne høre, ulejlige han sig ikke engang med at tage tøjet af. Nej, hun fik helt sikkert ikke sovet i nat.

Hun glemte dog hurtigt sin mand – trods hans ellers så insisterende snorken. Der var nogle ting fra fortiden, som ville frem nu, hun kunne lige så godt give efter, vidste kun alt for godt, hvordan hun ellers var tilbøjelig til at skubbe tingene nederst i sindet og så forsøge at holde dem dernede ved at stable alt muligt andet ovenpå. En strategi, som hun i nogen udstrækning havde haft held med. Og så skete det – sjældent, men det skete – at

hun ligesom måtte standse op og gøre status, vedkende sig sine tanker og følelser for at kunne lægge dem fra sig igen. Det var sådan, hendes medvandrer i templet havde tolket det for hende.

Medvandrer – hvor det lød! Her bagefter, hvor alting var råt og øde og koldt og på en mærkelig måde rent, lød det fuldstændig vanvittigt. Men dengang, i Den Ældste By, i den gyldne by, i de højeste kredse, hvor hun færdedes, var det kun noget, som var særligt udvalgte mennesker forundt. En ældre af både præster og gudssønner indviet person fulgte én fra morgen til aften og forberedte én til det store møde på toppen af templet.

Det store møde. Det, som alle talte om som noget kommende, noget stort og stærkt og skelsættende. Man sagde om de kvinder, som havde været dette igennem, at de aflagde deres forstand, men fik så meget ånd i stedet, at kun Den Højeste, præst over dem alle, Guds stedfortræder på jorden, kunne måle sig med dem. Hvad de ellers aflagde deroppe på toppen, talte man kun nødig om.

Her på afstand, efter et år i Noas selskab om bord på en båd, som hun nær havde sænket til sidst af bare ærgrelse over hans sort/hvide måde at tænke og docere på, efter også selv at have fået øjnene op for, hvor langt ud i sumpene alting var kommet, gav kun meget lidt af Den Gamle Verdens værdier særlig meget mening, men dengang, åh, for ikke meget mere end et år siden ...

Den Gamle Verden var et paradis for det menneske, der var rig, havde udseendet med sig og var fræk nok til at blæse højt og flot på alle andre end sig selv. Man talte om menneskets uendeligt store værdi, men definerede i mange tilfælde selv, hvori denne værdi bestod. Når det gjaldt slaverne, anvendte man i hvert fald en anden måde at regne på. Det gjaldt, når ret skulle være ret, vel også alle de mennesker, der ikke besad alle disse herlige egenskaber. Naturligvis var der ingen, der sagde dette højt, nej,

højt hed det sig, at mennesket som Guds og gudssønnernes højeste skabning skulle underlægge sig jorden med alt, hvad dette indebar, blive, som det hed, frugtbare og mangfoldige, og når det gjaldt kærlighed, måtte man ikke holde sig tilbage.

Det var på grund af mangel på kærlighed, at Adam havde givet Eva skylden for det med den forbudte frugt. Det var på grund af mangel på kærlighed, at Kain havde slået Abel ihjel, men var der noget, der så meget som antydede, at Abel elskede sin bror? Sådan kunne man blive ved. Alle de gamle historier, myterne, legenderne, de officielle historieskriveres beretninger. Det var manglen på kærlighed, der var problemet.

Denne mangel gav sig udslag i mange vildfarelser. Når man rigtig satte sig ind i forholdene, ville man – hvis man altså var klog nok, tænkte hun nu med en følelse af noget underligt syrligt i munden – snart indse, at den mangel på tolerance, som gennem tiderne havde aflivet så mange mennesker, var et resultat af manglende kærlighed. Man slog jo ikke elskere eller potentielle elskere ihjel, vel? En mand slog jo ikke en anden mand ihjel, når det kunne være hans søn eller bror eller far eller elsker eller hersker, vel! De mange ulykkelige ægteskaber fra gamle dage, som hun havde hørt så mange skrækhistorier om i templet, de ægteskaber, hvor kærligheden for længst var død, og der i stedet kun levede had og bitterhed og denne fordømte stædighed, som bandt de to sammen, hvem savnede dem?

Den verden, som var druknet, borte, udslettet, havde villet det bedste. Eller rettere: Der var mange i den verden, som havde ønsket det bedste og faktisk gjort mange mere eller mindre anstændige forsøg på at forandre tingene til det bedre. Templerne i landet, hvorfra der blev kaldt til bøn, til ofring, til kærlighed og nærvær, havde netop været præsternes forsøg på at hele det, som engang i tidernes morgen var gået i stykker. Nirula var ikke

teolog, og skønt hun havde tilbragt adskillige år i det største og smukkeste tempel i hele verden, så havde hun aldrig forstået, hvad det var helt nøjagtig, der var gået galt dengang i Edens have. Hun havde naturligvis hørt myterne om slangen og den forbudte frugt og så videre, men hvordan skulle den tolkes? Kunne det virkelig passe, at menneskeslægten skulle trækkes med al det slid, alle disse misforståelser, al den ondskab blot på grund af to primitive mennesker med munden fuld af saftig frugt?

Nej, hun var ikke teolog, og hurra for det! At hun var hér, nu, i denne lille træhytte på bjergskrånningen, med en baby i maven og en snorkende, ildelugtende mand liggende inde i sengen, skyldtes hverken hendes vilje eller uvilje. Det var Noa og hans Gud. Det var, fordi Kam var Noas søn, og hun derfor hørte med til familien.

Kam havde hun mødt i templet. Ikke fordi han kom der særlig tit. Faktisk havde hun aldrig set ham før den famøse dag, hvor alting pludselig tog fart. Det havde ellers været en ganske almindelig morgen, en af disse morgener, hvor man står op og tror, at man ved, hvad der skal ske; den første tid ser det da også sådan ud, og så – bum!

Det havde været en gammel, hvidskægget mand, kæmpestor og med et bistert blik i øjnene, som først havde fanget hendes opmærksomhed. Han havde vel fanget alles opmærksomhed, sådan var han. Han havde dette myndige over sig, både af udseende, måde at føre sig på, og han var, som han selv sagde det, Den Eneste Guds udsending. Han var kommet gående ind i tempelgården, som om han ejede det hele, fulgt af tre mænd, rimeligvis hans sønner. Han var strøget lige forbi både sælgerne og tempelpræstinderne, deriblandt Nirula, og var gået direkte op til Den Højeste og havde lukket døren efter sig. Hans tre

følgesvende havde tavst ventet på ham udenfor. Det var, mens Kam således ventede, at Nirula første gang lagde mærke til ham.

Hun hørte omkring sig, hvordan der blev hvisket, for dette var virkelig uhørt. Man gik ikke bare ind til præsten. Og hvor var vagterne? Hvorfor havde de ikke grebet ind og standset den gamle mand?

Efter kort tid var de begyndt at råbe derinde. Råberiet standsede dog brat, så trådte gamlingen ud derfra igen. Han vendte sig og sagde: "Jeg skal bede for dig, min ven, for det har du virkelig hårdt brug for!"

Så gik han videre, ned i tempelgården. Et øjeblik troede Nirula, at dagens store begivenhed allerede var afsluttet og nu historie, en historie, man skulle til at analysere og tolke og, ikke at forglemme, sladre om. Men det var slet ikke slut endnu. For pludselig, da de fire mænd befandt sig midt i tempelgården, standsede den gamle og så sig omkring. Hans tre ledsagere veg et par skridt tilbage. En af dem – den største, mørkeste og smukkeste – trådte endda meget langt bort, så langt, at han altid siden ville have mulighed for at påstå, at han intet som helst kendte til det menneske, som nu gav sig til, uden varsel, at råbe for fuld hals:

"Dette er ikke Guds tempel, det er slangens! Omvend jer! Guds tålmodighed er slut, undergangen er over os! Omvend jer. Red jer selv og jeres familier!"

Nirula havde allerede forstået, at denne dag ville blive en ganske usædvanlig dag, men det var nu ikke Noas tordentale, som hun hæftede sig mest ved. Noa havde vist sagt en masse mere, indtil tempelvagten endelig fik snøvlet sig sammen til at føre ham væk og true ham med både det ene og det andet, hvis han gjorde noget lignende en anden gang, men hun havde slet ikke hørt efter. Hun havde ikke kunnet få øjnene fra den nærmest

gyldne mand dernede, den mand, som så mere skræmt ud over den gamle mands ord end nogen anden på tempelpladsen. Hans blik havde flakket, måske var det derfor, at han ikke havde fået øje på hende, før tempelvagten også bad ham forsvinde. Det, lagde hun mærke til, havde han ingen indvendinger imod, han så ud til hellere end gerne at ville forsvinde fra det kaos, den gamle mands ord havde frembragt, men lige inden han gik ud ad porten, havde han vendt sig om, som om han lige skulle se det hele en sidste gang. Og dér, midt i forvirringen, havde han rettet sit blik imod hende og først ikke troet sine egne øjne. Sådanne havde han bagefter beskrevet det. At noget så smukt kunne eksistere og endda bag disse høje mure, havde han aldrig troet muligt.

Typisk Kam at sige sådan noget. Hvem kunne stå for det?

Men noget måtte der være om snakken, for allerede samme eftermiddag var han kommet tilbage til hende. Han var sprunget alle de ligegyldige detaljer over, ja, han havde ikke engang fået præsenteret sig, men havde straks sagt, hvad han var kommet for:

“Jorden går under her lige om lidt. Jeg tænkte, at du måske havde lyst til at overleve ... sammen med mig.”